

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCFADDEN, FREIDA

Menajera / Frieda McFadden. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-559-6

821.111

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Traducător: **Mihaela Apetrei**

Redactor: **Roxana Nacu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE HOUSEMAID

Copyright © Freida McFadden, 2022

First published in Great Britain in 2022 by Storyfire Ltd.

trading as Bookouture

All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

FREIDA McFADDEN

MENAJERA

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

LBRIS

We know
books

PARTEA I

CU TREI LUNI ÎN URMĂ

UNU

MILLIE

— Spune-mi câte ceva despre tine, Millie.

Așezată pe canapeaua ei de piele, de culoarea caramelului, Nina Winchester se apleacă în față ținând picioarele încrucișate în așa fel încât să lase la vedere doar puțin din genunchii iviți de sub fusta de mătase albă. Nu știi prea multe despre branduri, dar este limpede că tot ce poartă Nina Winchester costă dureros de mult. Bluza ei crem mă tentează să întind mâna să pipăi materialul, chiar dacă un astfel de gest mi-ar distruge orice șansă de a fi angajată.

La drept vorbind, oricum n-am nicio șansă.

— Păi... încep eu, alegându-mi cu grijă cuvintele.

Chiar și după toate refuzurile primite, tot mai încerc.

— Am crescut în Brooklyn. Am avut o grămadă de joburi ca menajeră, așa cum puteți vedea și din CV-ul meu.

CV-ul meu *trucată cu multă grijă*.

— Și îmi plac foarte tare copiii. Și, de asemenea...

Arunc o privire prin încăpere, căutând din ochi vreo jucărie de câini sau o litieră pentru pisici.

— Îmi plac și animalele...?

Anunțul online pentru jobul de menajeră nu pomenea de vreun animal de companie. Dar este mai bine să-mi iau măsuri de precauție. Cine nu apreciază o iubitoare de animale?

— Brooklyn! îmi zâmbește radioasă doamna Winchester. Și eu am crescut în Brooklyn. Practic, suntem vecine!

— Suntem! confirm eu, chiar dacă nimic nu poate fi mai departe de adevăr. În Brooklyn sunt o grămadă de cartiere râvnite unde trebuie să-ți sacrifici o mână și un picior pentru o amărâtă de căsuță înșiruită. Nu acolo am crescut eu. Nina Winchester și cu mine suntem două fături foarte diferite, dar dacă ei îi place să creadă că suntem vecine, intru bucuroasă în joc.

Doamna Winchester își dă după ureche o șuviță de păr blond, strălucitor. Are o tunsoare până la bărbie, un bob la modă care îi maschează bărbia dublă. Se apropie de patruzeci de ani și, cu altă tunsoare și alte haine, ar arăta absolut banal. Dar și-a folosit averea considerabilă pentru a exploata la maximum ceea ce a primit de la natură. Nu pot spune că nu respect asta.

Eu am mers exact în direcția opusă în ceea ce privește înfățișarea. Probabil că sunt cu zece ani mai tânără decât femeia din fața mea, dar nu vreau să se simtă deloc amenințată de mine. Așa că am ales pentru acest interviu o fustă lungă și butucănoasă de lână, cumpărată de la un magazin second-hand, și o bluză albă de poliester, cu mâneci bufante. Mi-am strâns la spate, într-un coc sever, părul blond-cenușiu. Am cumpărat chiar și o pereche de ochelari supradimensionați, complet inutili, cu rame groase, cărămizii, care îmi stau atârnați pe vârful nasului. Arăt profesionist și cu desăvârșire neatrăgător.

— Așadar, postul acesta, îmi spune ea, va consta mai ales în menaj și un pic de gătit, uneori, dacă te descurci cu asta. Gătești bine, Millie?

— Da, gătesc bine.

Ușurința cu care mă descurc în bucătărie e singurul lucru din CV-ul meu în privința căruia nu am mințit.

— Sunt o bucătăreasă excelentă.

I se luminează ochii de un albastru palid.

— Este minunat! Sinceră să fiu, aproape că n-am avut niciodată parte de o mâncare bună, gătită în casă.

Chicotește.

— Cine are timp de asta?

Îmi înghit orice fel de răspuns acid care mi-ar veni în minte. Nina Winchester nu merge la serviciu, are un singur copil care e toată ziua la școală și angajează pe cineva care să se ocupe de curățenie în locul ei. Ba chiar am văzut, în curtea enormă din fața casei, un bărbat care grădinarea, tot în locul ei. Cum este posibil să n-aibă timp să gătească ceva pentru mica ei familie?

N-ar trebui s-o judec. Nu știu nimic despre cum e viața ei. Doar pentru că e bogată nu înseamnă că e și răsfățată.

Dar, oricum, dacă aș face prinsoare pe o sută de parai, aș zice că Nina Winchester este răzgâiată până la putreziciune.

— Și din când în când o să mai avem nevoie și de ajutor cu Cecelia, spune doamna Winchester. Poate s-o iei de la lecțiile de după-amiază sau din vizitele pe care le face prietenelor ei de joacă. Ai mașină, nu?

Îmi vine să râd când îi aud întrebarea. Da, am mașină — este *tot* ce am în momentul ăsta. Nissanul meu vechi de zece ani întinează trotuarul din fața casei și este locul unde trăiesc în prezent. Tot ce am se află înghesuit

în portbagajul mașinii ăleia. Am petrecut ultima lună dormind pe locurile din spate.

După o lună în care-ți duci viața în mașină, realizezi importanța unor lucruri mici în viață. O toaletă. O chiuvetă. Să reușești să-ți întinzi picioarele în somn. Țasta, ultimul, îmi lipsește cel mai mult din toate.

— Da, am.

— Excelent! bate din palme doamna Winchester. Bineînțeles, o să-ți dau eu un scaun de mașină pentru Cecelia. Nu are nevoie decât de un scaunel care s-o înalțe puțin. Nu a ajuns încă la greutatea și înălțimea de la care să nu mai aibă nevoie deloc. Academia de Pediatrie recomandă...

În timp ce Nina Winchester înșiră vrute și nevrute despre cerințele exacte de înălțime și greutate necesare în cazul scaunelor de mașină, eu profit de acest moment ca să arunc o privire prin living. Mobilarea este ultra-modernă, cu cel mai mare ecran de televizor pe care l-am văzut în viața mea și despre care sunt sigură că are rezoluție înaltă, iar sonorizarea surround este montată în fiecare colțișor și ungher al încăperii, pentru cea mai bună experiență auditivă posibilă. Într-un colț al livingului se află ceea ce pare a fi un șemineu funcțional, iar polița acestuia gume de fotografii din călătoriile Winchesterilor prin toate colțurile lumii. Ridic privirea și văd tavanul nebunesc de înalt, care sclipește sub lumina unui candelabru scăpărător.

— Nu crezi, Millie? spune doamna Winchester.

O privesc clipind des. Încerc să dau înapoi și să mă prind ce mă întrebă. Dar nu recuperez nimic din informație.

— Da...? îi răspund.

Oricare ar fi lucrul ăla pentru care mi-am dat acordul, am făcut-o foarte fericită.

— Sunt *atât* de încântată că ești de aceeași părere.

— Absolut, îi răspund eu, de data asta mai ferm.

Își schimbă poziția picioarelor oarecum butucănoase, încrucișându-le iar.

— Și, desigur, adaugă ea, mai este de discutat chestiunea remunerăției tale. Ai văzut oferta în anunț, așa-i? Este în regulă pentru tine?

Înghit. Suma din anunț este mai mult decât acceptabilă. Dacă aș fi fost personaj de desene animate, la momentul citirii aceluia anunț mi-ar fi apărut în fiecare ochi simbolul dolarului. Dar exact banii au fost cei care aproape că m-au oprit să candidez pentru acest job. Cine oferă o astfel de sumă și un trai într-o astfel de casă nu ar lua în veci în considerare să mă angajeze tocmai pe mine.

— Da, mă înec eu. Este în regulă.

Ridică o sprânceană.

— Și știi că este un post de intern, da?

Mă întrebă cumva dacă e OK să părăsesc splendoarea canapelei din spate a Nissanului?

— Da, sigur. Știi asta.

— Excelent!

Se trage de tivul fustei și se ridică în picioare.

— Atunci ce să zic, ai vrea să faci marele tur? Ca să vezi în ce te bagi?

Mă ridic și eu în picioare. Cocoțată pe tocure, doamna Winchester mă depășește cu doar câțiva centimetri, deși eu sunt în balerini, însă pare mult mai înaltă.

— Ar fi grozav!

Mă conduce prin casă exasperându-mă cu descrieri atât de amănunțite, încât la un moment dat îmi trece prin minte că am înțeles greșit anunțul și poate am dat peste

o agentă imobiliară convinsă că sunt gata să cumpăr. Chiar *este* o casă foarte frumoasă. Dacă aș fi avut patru sau cinci milioane de dolari care să mă ardă în buzunar, aș fi sărit cu ei la înaintare. În plus față de parter, unde se află un living uriaș și o bucătărie proaspăt renovată, etajul superior al casei etalează dormitorul matrimonial al soților Winchester, camera fiicei lor, Cecelia, biroul de acasă al domnului Winchester și un dormitor pentru oaspeți care pare desprins direct din cel mai bun hotel din Manhattan. Se oprește plină de dramatism în fața ușii următoare.

— Iar aici este...

Deschide larg ușa.

— Sala noastră de cinema!

Este un cinematograf în toată regula *aflat chiar în interiorul casei* — pe lângă televizorul supradimensionat de la parter. Încăperea aceasta are câteva rânduri de scaune aflate cu fața spre monitorul mare cât peretele. Într-un colț este instalat chiar și un aparat pentru popcorn.

Trece o clipă până să o observ pe doamna Winchester privindu-mă, în așteptarea unui răspuns.

— Uau! îi spun, sperând să strecor în replica mea și nota potrivită de entuziasm.

— Nu este minunat? tremură ea de încântare. Și avem o întreagă colecție de filme din care poți alege. Desigur, avem și canalele obișnuite, precum și servicii de streaming.

— Desigur, răspund eu.

După ce ieșim din încăpere, ajungem la ultima ușă, aflată în capătul coridorului. Nina se oprește, cu mâna ezitând pe clanță.

— Asta o să fie camera mea? o întreb.

— Oarecum...

Apasă pe clanță, iar aceasta scârțâie zgomotos. Nu mă pot abține să nu observ că ușa aceasta este făcută dintr-un lemn mult mai gros decât celelalte. Dincolo de prag se arată o scară întunecată.

— Camera ta este sus. Avem și o mansardă amenajată.

Această scară întunecată și îngustă este, cumva, mai puțin seducătoare decât restul casei — și oare ar muri să înfigă și ei un bec în tavanul ăsta? Dar, evident, sunt doar o angajată. Nu ar trebui să mă aștept să cheltuiască pentru camera mea cât a cheltuit pentru sala de cinema.

La capătul scării este un hol micuț, îngust. Spre deosebire de parterul casei, tavanul de aici este periculos de coborât. Nu pot fi considerată înaltă, dar aproape că simt nevoia să mă aplec.

— Ai baia ta, face ea semn din cap spre o ușă aflată la stânga. Iar aici ai dormitorul.

Deschide larg ultima ușă. Înăuntru e întuneric deplin până când trage de un fir și încăperea se luminează.

Odaia este micuță de tot. Abia dacă au loc două persoane înăuntru. Și dacă n-ar fi decât asta, dar și tavanul este înclinat, urmând panta acoperișului casei. Pe latura cea mai îndepărtată, peretele abia dacă îmi ajunge până la talie. În locul patului enorm din dormitorul matrimonial al Winchesterilor, în locul șifonierelor și al măsuței de toaletă din lemn de nuc, această cămăruță, luminată de două becuri atârinate în tavan, conține un pat mic, de o persoană, un raft scund pentru cărți și un dulăpior pentru haine.

Este o încăpere modestă, dar mie îmi convine. Dacă ar fi fost *prea* drăguță, sigur n-aș fi căpătat acest job. Faptul că este cam mizeră înseamnă deopotrivă și că